

temmale isse monnikord sutait wina kõrt-
sust kojo tua, kui ta agga isse mitte ei tah-
haks kõrtsi minna ja seal teistega hullo ello
piddada.

Zuhhan piddas kolm nädalat, mis ta
olli lubband, ja ei läinud mitte kõrtsi, Ag-
ga seal küllas, kus Zuhhan ellas, olli se
tois, et warrul, talgude ja pulmade jodul
ikka kangeste piddi wina jodama. Zuhhanit
palluti ka nüüd pulma. Temma wan-
nad sõbbrad kellega temma muido kõrtsis
olli jonud, ollid ka seal, ja jõiwad ja õis-
kasid kui hullud inimessed. Need hakkas-
sid nüüd Zuhhanit naerma, ja ütlesid:
//waat nüüd on Zuhhan õige pühha mees!
Nüüd ta ei tohhi enam jua. Kirriko is-
sanda nomimisse läbbi on ta waggaks in-
nimesseks sanud!// Zuhhan kulis sedda;
temma wannad himmud tousid; temma
mõttes: üksord ei olle mitte iggakord;
hakkas joma, ja jõi ni kaua, kuuni ta täis
olli kui pil. Nüüd said wannad himmud

jälle woimust temma üle. Ta jõi nüüd
jälle igga päwal kui eñnegi, ja weel hulle
minne otsesõõ olleks temma tahtnud omma
süddame tuinistust wina sisse ärraupu-
tada. Joobnust peast aias ta rummalad
juttud, hakkas sõimama ja rüütlema, sai
pekka ja pealegi weel kohto ees nuhtlust.
Temma maia piddaminne läks nurja, ja
winaaks woeti temma maia ja maad temma
käest ärra. Se üle läks temma koggone
hulluks, sattus joobnust peast krawi, ja
murdis omno kaela. Kohtowannemad
ei lastnud tedda mitte kirriko aeda matta,
wad tedda pandi kirriko aia tahha ühhe
augo sisse, sepärrast et temma mitte
kui mõistlik inimenne ei ellanud. Ei üks-
ki nutnud temma pärrast egga kahetsenud
temma surma. Sest temma naene olli
jo murre pärrast surnud, ja temma lapsed
hulkusid kerjamas. Kaks Poega ollid wan-
gi tornis koerusse pärrast; sest nende isja,
kes isse jomisse läbbi olli hulka läinud, ei